Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

23 септември 2020 година*

„Марка на Европейския съюз — Производство по възражение — Заявка за словна марка на Европейския съюз „MUSIKISS“ — По-ранни словна и фигуративни марки на Обединеното кралство „KISS“ — Споразумение за оттеглянето на Обединеното кралство от Съюза и ЕВРАТОМ — Преходен период — Решение на апелативния състав да върне преписката на отдела по споровете — Допустимост — Относително основание за отказ — Вероятност от объркване — Член 8, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 207/2009 (понастоящем член 8, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕС) 2017/1001)“

По дело T-421/18

Bauer Radio Ltd, установено в Питърбъро (Обединено кралство), за което се явява G. Messenger, barrister,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явяват S. Bonne, H. O'Neill и V. Ruzek, в качеството на представители,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството през Общия съд, е

Simon Weinstein, с местожителство във Виена (Австрия), за когото се явяват M.-R. Petsche и M. Grötschl, адвокати,

с предмет жалба срещу решението на първи апелативен състав на EUIPO от 14 март 2018 г. (преписка R 510/2017-1) относно производство по възражение между Bauer Radio и M. Weinstein,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: S. Gervasoni, председател, L. Madise и R. Frendo (докладчик), съдии,

секретар: P. Cullen, администратор,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 10 юли 2018 г.,

* Език на производството: английски.

предвид възражението за недопустимост, направено от EUIPO с молба, подадена в секретариата на Общия съд на 10 октомври 2018 г.,

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Общия съд на 10 октомври 2018 г.,

предвид определението от 12 февруари 2019 г. произнасянето по възражението да се отложи за решението по същество,

предвид писмения отговор на EUIPO, подаден в секретариата на Общия съд на 24 април 2019 г.,

предвид промяната в съставите на Общия съд,

предвид съдебното заседание от 16 януари 2020 г.,

предвид определението от 25 февруари 2020 г. за възобновяване на устната фаза на производството,

предвид писмените въпроси на Общия съд към страните и техните отговори, подадени в секретариата на Общия съд на 13, 16 и 19 март 2020 г.,

постанови настоящото

Решение [1]

Обстоятелствата по спора

1 На 15 ноември 2013 г. г-н Simon Weinstein, който е встъпила страна, подава в Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) заявка за регистрация на марка на Европейския съюз на основание на Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1), изменен (заменен с Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 2017 г., стр. 1).

2 Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „MUSIKISS“.

3 Стоките и услугите, за които се иска регистрация, са от класове 35, 41 и 45 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., като за всеки от тези класове отговарят на следното описание:

– клас 35: „Реклама (включително онлайн), и по-специално обяви (за трети лица); посредничество при намиране на персонал и работни места по-специално във връзка с музиката или за любители на музиката; услуги за търговия на дребно и на едро (включително онлайн) на стоки и услуги в областта на музиката“,

– клас 41: „Организиране, координиране и представяне на развлекателни събития; резервации за прояви; музикални представления, пеене, късометражни филми, радио- и телевизионни програми и културни предавания; резервиране и предварителна продажба на билети за

1 Възпроизвеждат се само точките от настоящото съдебно решение, които Общият съд счита за уместно да публикува.

прояви; систематизиране, събиране, администриране и предоставяне на разположение на данни във връзка с музиката или за любители на музиката (включително чрез онлайн бази данни или приложения)“,

– клас 45: „Социални услуги, а именно посредничество чрез социалните мрежи на общности, създадени въз основа на общи интереси и познания“.

4 Заявката за марка е публикувана в Бюлетин на марките на Общността № 2014/036 от 24 февруари 2014 г.

5 На 23 май 2014 г. на основание член 41 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 46 от Регламент 2017/1001) жалбоподателят Bauer Radio Ltd прави възражение срещу регистрацията на заявената марка за услугите, посочени в точка 3 по-горе.

6 Възражението се основава на следните по-ранни марки:

– поредица от седем фигуративни марки на Обединеното кралство, заявени на 24 август 2006 г. и регистрирани на 17 октомври 2008 г. под номер 2430834, които обозначават по-специално услуги от клас 38 „[за] разпространение; [за] радиоразпространение, [за] радиоразпространение и [за] излъчване на радио предавания“ и услуги от клас 41 „[за о]рганизиране, [за] управление и [за] създаване на спектакли, събития, изложби и празници; [за] организиране на културни и развлекателни прояви; за радиоразвлечение“ и за апелативният състав установява, че са реално използвани:

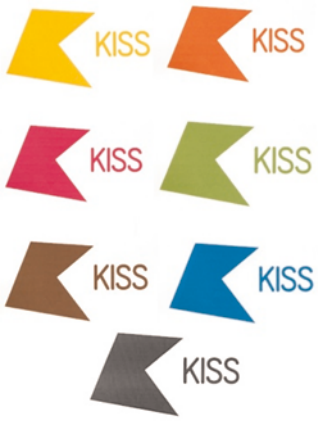

– словна марка на Обединеното кралство „KISS“, заявена на 17 септември 2013 г. и регистрирана на 28 февруари 2014 г. под № 3022390, която обозначава по-специално стоки и услуги от класове 9 и 41 и отговаря за всеки от тези класове на следното описание:

  – клас 9: „Компютърни софтуерни приложения за сваляне; компютърни софтуерни приложения за сваляне за мобилни устройства; компютърни софтуерни приложения за сваляне за телефони и таблети; компютърен софтуер за употреба като приложен програмен интерфейс (API)“,

  – клас 41: „Предоставяне на разположение чрез уебсайт на софтуерни приложения; предоставяне чрез уебсайт на развлекателни услуги; предоставяне чрез уебсайт на радиоразвлекателни услуги; предоставяне чрез уебсайт на свързани със състезания услуги; предоставяне на разположение посредством софтуерни приложения на информация за спортни, културни и развлекателни дейности; предоставяне на разположение посредством софтуерни приложения на музика и музикални забавления;

предоставяне на разположение на радио предавания, достъпни посредством софтуерни приложения; радио развлекателни услуги, достъпни посредством софтуерни приложения; организиране на състезания, достъпни посредством софтуерни приложения“.

7 Като основания за възражението са посочени член 8, параграф 1, буква б) и член 8, параграф 5 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 8, параграф 1, буква б) и член 8, параграф 5 от Регламент 2017/1001).

8 Жалбоподателят твърди, че за всички стоки и услуги, които обхващат, по-ранните марки са с отличителен характер и репутация в Обединеното кралство, че използването на заявената марка неоснователно би се облагодетелствало от този отличителен характер и тази репутация и че би ги увредило.

9 С решение от 17 януари 2017 г. отделът по споровете уважава частично възражението на основание член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 и отхвърля заявката за регистрация за следните услуги:

– клас 35: „[У]слуги за търговия на дребно и на едро (включително онлайн) на стоки и услуги в областта на музиката“,

– клас 41: „Организиране, координиране и представяне на развлекателни събития; резервации за прояви; музикални представления, пеене, късометражни филми, радио- и телевизионни програми и културни предавания; резервиране и предварителна продажба на билети за прояви; систематизиране, събиране, администриране и предоставяне на разположение на данни във връзка с музиката или за любители на музиката (включително чрез онлайн бази данни или приложения)“,

– клас 45: „Социални услуги, а именно посредничество чрез социалните мрежи на общности, създадени въз основа на общи интереси и познания“.

10 Възражението е отхвърлено и заявката за регистрация е допусната за услугите от клас 35 за „[р]еклама (включително онлайн), и по-специално обяви (за трети лица); [за] посредничество при намиране на персонал и работни места по-специално във връзка с музиката или за любители на музиката“.

11 На 14 март 2017 г. встъпилата страна подава жалба пред EUIPO на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009 (понастоящем членове 66—71 от Регламент 2017/1001) срещу решението на отдела по споровете.

12 При условията на евентуалност на 18 юли 2017 г. жалбоподателят подава и жалба на основание член 8, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 216/96 на Комисията от 5 февруари 1996 година за установяване на процедурни правила за организацията на дейността на апелативните състави към Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайн) (ОВ L 28, 1996 г., стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 221) срещу решението на отдела по споровете.

13 С решение от 14 март 2018 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) първи апелативен състав на EUIPO отменя решението на отдела по споровете и му връща преписката „за предприемане на последващи действия на основание член 8, параграф 1, буква б) и член 8, параграф 5 от Регламент № 207/2009“.

14 По отношение на прилагането на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 апелативният състав приема, че някои услуги, посочени в заявката за регистрация, са различни от услугите, обхванати от по-ранната словна марка, и че следователно за тези услуги не може

да има вероятност от объркване. С оглед на това решението на отдела по споровете е отменено в частта, в която последният ги е приел за сходни. Обхванатите от заявената марка услуги, за които посоченото решение е отменено, са следните:

– клас 35: „[У]слуги за търговия на дребно и на едро (включително онлайн) на стоки и услуги в областта на музиката“,

– клас 45: „Социални услуги, а именно посредничество чрез социалните мрежи на общности, създадени въз основа на общи интереси и познания“.

15 Апелативният състав приема също и че обхванатите от заявената марка услуги от клас 35 за „[р]еклама (включително онлайн), и по-специално обяви (за трети лица); посредничество при намиране на персонал и работни места по-специално във връзка с музиката или за любители на музиката“ са различни от обхванатите от по-ранните марки услуги. Поради това подадената от жалбоподателя при условията на евентуалност жалба е отхвърлена по въпроса за сходството на разглежданите услуги.

16 По отношение на обхванатите от заявената марка услуги от клас 35 „за търговия на дребно и на едро (включително онлайн) на стоки и услуги в областта на музиката“ в точка 51 от обжалваното решение апелативният състав приема, че те са слабо сходни с обхванатите от по-ранната словна марка услуги на жалбоподателя от клас 41.

17 По отношение на обхванатите от заявената марка услуги от клас 41 „[за о]рганизиране, [за] координиране и представяне на развлекателни събития; [за] резервации за прояви; [за] музикални представления, пеене, късометражни филми, радио- и телевизионни програми и културни предавания; [за] резервиране и [за] предварителна продажба на билети за прояви; [за] систематизиране, [за] събиране, [за] администриране и [за] предоставяне на разположение на данни във връзка с музиката или за любители на музиката (включително чрез онлайн бази данни или приложения)“ апелативният състав приема, че са идентични или много сходни на обхванатите от по-ранната словна марка услуги от клас 41.

18 Апелативният състав приема също, че обхванатите от заявената марка услуги „[за] съставяне, [за] събиране, [за] администриране и [за] предоставяне на разположение на данни, които са свързани с музиката или са за любители на музиката (включително чрез онлайн бази данни или приложения)“ са сходни с обхванатите от поредицата по-ранни фигуративни марки услуги от клас 41, за които реалното използване е било доказано.

19 По отношение на обхванатите от заявената марка услуги от клас 41 „[за о]рганизиране, [за] координиране и [за] представяне на развлекателни събития; [за] резервации за прояви; [за] музикални представления, пеене, късометражни филми, радио- и телевизионни програми и културни предавания; [за] резервиране и [за] предварителна продажба на билети за прояви“ апелативният състав приема, че са идентични с обхванатите от поредицата по-ранни фигуративни марки услуги от клас 41, за които реалното използване е доказано.

20 По отношение на вероятността от объркване апелативният състав приема, че степента на визуално и фонетично сходство между разглежданите знаци е ниска и че вероятност от объркване не може да има дори за услуги, за които е установил, че са идентични или сходни, ако липсва репутация на по-ранните марки. Поради това той отменя решението на отдела по споровете в частта, в която приема, че вероятност от объркване на идентичните или сходните услуги в съзнанието на съответните потребители съществува независимо от това дали по-ранните марки са с репутация.

21 Поради тези съображения апелативният състав приема, че отделът по споровете трябва да извърши пълна и задълбочена преценка на вероятността от объркване на основание член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, като при разглеждане на твърдението за репутация на по-ранните марки вземе предвид всички представени му на основание член 8, параграф 5 от Регламент № 207/2009 доказателства.

22 По отношение на поредицата от по-ранни фигуративни марки в точки 81 и 82 от обжалваното решение апелативният състав приема, че „степента на сходство между [тези марки] и заявената марка е още по-ниска“, като излага аналогични съображения.

23 Освен това според апелативния състав отделът по споровете е допуснал грешка, като е приел, че съответните потребители на услугите, за които е установил, че са различни в заявката за регистрация и в спецификациите на по-ранните марки, не съвпадат. Поради това той отменя решението на отдела по споровете в частта относно член 8, параграф 5 от Регламент № 207/2009.

24 Накрая, в точка 114 от обжалваното решение апелативният състав уточнява, че „[т]ъй като преписката се връща на отдела по споровете и няма постановено окончателно решение, настоящото решение подлежи на обжалване с окончателното решение по възражението“.

Искания на страните

25 Жалбоподателят иска от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди EUIPO и встъпилата страна да заплатят съдебните разноски.

26 Във възражението за недопустимост EUIPO иска от Общия съд:

– да обяви жалбата за недопустима,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

27 В писмения си отговор СХВП иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

28 Встъпилата страна иска от Общия съд:

– да обяви жалбата за недопустима,

– при условията на евентуалност да отхвърли жалбата по същество,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

Предварителни съображения

29 В съдебното заседание от 16 януари 2020 г. встъпилата страна отбелязва, че възражението срещу регистрацията на „MUSIKISS“ като марка на Европейския съюз е въз основа на по-ранни марки на Обединеното кралство и би трябвало да се отхвърли, ако Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия се оттегли от Европейския съюз без споразумение, тъй като в такъв случай тези марки вече няма да се ползват от същата защита и поради това подадената пред Общия съд жалба би останала без предмет.

30 След като Обединеното кралство се оттегля от Съюза, Общият съд извършва процесуално-организационни действия по член 89 от процедурния си правилник, с които приканва страните да се произнесат по прилагането на член 127 от Споразумението за оттеглянето на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и от Европейската общност за атомна енергия (ОВ L 29, 2020 г., стр. 7, наричано по-нататък „споразумението за оттегляне“) и по решения от 29 ноември 2018 г., Alcohol Countermeasure Systems (International)/EUIPO (C-340/17 P, непубликувано, EU:C:2018:965), и от 30 януари 2020 г., Grupo Textil Brownie/EUIPO — The Guide Association (BROWNIE) (T-598/18, EU:T:2020:22).

31 В това отношение следва да се припомни, че споразумението, което определя условията за оттеглянето на Обединеното кралство от Съюза, влиза в сила на 1 февруари 2020 г. То предвижда преходен период от 1 февруари до 31 декември 2020 г., който може да бъде продължаван еднократно за максимален период от една до две години (наричан по-нататък „преходният период“).

32 Съгласно член 127 от Споразумението за оттегляне, освен ако не е предвидено друго, по време на преходния период правото на Съюза продължава да се прилага на територията на Обединеното кралство.

33 От това следва, както признават страните в писмените си отговори на процесуално-организационните действия, че ако в споразумението за оттегляне не е предвидено друго, Регламент 2017/1001 продължава да се прилага към марките на Обединеното кралство, като регистрираните в тази държава от жалбоподателя по-ранни марки продължават да се ползват до края на преходния период от същата защита като тази, от която щяха да се ползват, ако Обединеното кралство не беше се оттеглило от Съюза.

34 Този извод се подкрепя и от факта, че наличието на относително основание за възражение трябва да се преценява към момента на подаване на заявката за регистрация на марка на Европейския съюз, срещу която е подадено възражението (решение от 30 януари 2020 г., BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, т. 19).

35 Обстоятелството, че по-ранната марка би могла да загуби статута на марка, регистрирана в държава членка към момент, следващ подаването на заявката за регистрация на марка на Европейския съюз, по-специално вследствие на евентуално оттегляне на съответната държава членка от Съюза, по принцип е без значение за изхода на възражението (решение от 30 януари 2020 г., BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, т. 19).

36 От това следва, че в случая към датата на настоящото решение оттеглянето на Обединеното кралство от Съюза е без значение за защитата, с която се ползват по-ранните марки като марки на Европейския съюз. Ето защо те все още могат да служат като основание за възражение срещу регистрацията на заявената марка.

37 По отношение на въпроса, повдигнат в съдебното заседание от встъпилата страна, за правния интерес на жалбоподателя след оттеглянето на Обединеното кралство от Съюза, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика правният интерес предполага, че отмяната на обжалвания акт може сама по себе си да породи правни последици и че жалбата може по този начин чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. решение от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия, C-33/14 P, EU:C:2015:609, т. 55 и цитираната съдебна практика). A fortiori, като се има предвид в случая споразумението за оттегляне, по-ранните марки на Обединеното кралство продължават да се ползват със същата защита до края на преходния период. Следователно оттеглянето не поставя под въпрос правните последици от обжалваното решение за жалбоподателя и последният запазва интереса си да иска неговата отмяна.

38 Ето защо, въпреки че Обединеното кралство се е оттеглило от Съюза, предметът на делото не е отпаднал.

По допустимостта на жалбата

39 EUIPO и встъпилата страна повдигат две възражения за недопустимост, като първото е основано на член 66, параграф 2 от Регламент 2017/1001 и на общ принцип на административното право, че подлежат на обжалване само решения, които отразяват окончателно становище на администрацията, а второто — на член 72, параграф 4 от същия регламент, съгласно който „право да обжалва има всяка страна в производство пред апелативния състав, доколкото последният не е уважил исканията ѝ“.

По възражението за недопустимост, основано на член 66, параграф 2 от Регламент 2017/1001 и на общ принцип на административното право, че подлежат на обжалване само решения, които отразяват окончателно становище на администрацията

40 EUIPO поддържа, че съгласно член 66, параграф 2 от Регламент 2017/1001 решение, което не слага край на производство по отношение на една от страните, подлежи на обжалване само с окончателното решение, освен ако въпросното решение позволява самостоятелно обжалване.

41 EUIPO и встъпилата страна считат, че обжалваното решение не слага край на производството по отношение на жалбоподателя и че следователно не отразява окончателното становище на EUIPO за заявената марка. Според EUIPO член 66, параграф 2 от Регламент 2017/1001, макар сам по себе си да не се отнася до обжалването пред Общия съд, следва да се разглежда като израз на общ принцип на административното право на Съюза, че подлежат на обжалване само административни актове, които отразяват окончателно становище на административен орган на Съюза.

42 EUIPO и встъпилата страна твърдят, че съгласно обжалваното решение отделът по споровете може да разгледа репутацията на по-ранните марки и въз основа на това да прецени вероятността от объркване между конфликтните марки, като жалбоподателят може евентуално, първо, да подаде жалба срещу новото решение на отдела по споровете пред апелативния състав, а след това — да подаде жалба срещу решението на този състав пред Общия съд.

43 В това отношение следва да се констатира, както признава EUIPO, че член 66, параграф 2 от Регламент 2017/1001 не се отнася до производствата пред Общия съд, а до жалбите, подадени пред апелативните състави на EUIPO срещу първоинстанционните решения на EUIPO. Обжалването пред Общия съд на решенията на апелативните състави пък е уредено в член 72 от същия регламент. Следователно, противно на поддържаното от EUIPO, допустимостта на жалбите срещу решенията на апелативните състави пред Общия съд не може да се преценява с

оглед на член 66, параграф 2 от посочения регламент (решение от 16 април 2018 г., Polski Koncern Naftowy Orlen/EUIPO (Форма на бензиностанция), T-339/15—T-343/15, непубликувано, EU:T:2018:192, т. 28).

44 По отношение на довода на EUIPO и встъпилата страна, основан на общ принцип на административното право на Съюза, че не подлежи на обжалване административен акт, който не отразява окончателно становище на административен орган на Съюза, следва най-напред да се отбележи, че съдът на Съюза не е признавал такъв общ принцип на правото. Макар наистина жалбите срещу подготвителни актове да са недопустими, тъй като не са насочени срещу актове, с които администрацията взема окончателно становище след провеждане на процедура, съдът на Съюза вече е приел, че жалби срещу актове, с които не се определя окончателно становище на администрацията, но чието значение за адресатите им дава основание да не се разглеждат като чисто подготвителни актове, са допустими. Освен това няма случай, в който да е било прието, че решение на апелативен състав има характер на подготвителен акт, дори и ако с него се отменя решение на отдел по споровете и преписката се връща на този отдел за ново разглеждане. Всъщност член 72 от Регламент 2017/1001, който предвижда, че „[ж]алби срещу решенията на апелативните състави във връзка с жалби могат да се подават пред Общия съд“, по никакъв начин не прави разлика между решенията в зависимост от това дали с тях се взема или не окончателно становище на инстанция на EUIPO.

45 Във всички случаи член 71, параграф 2 от Регламент 2017/1001 предвижда, че ако апелативният състав върне преписката на отдела, който е взел обжалваното решение, този отдел е обвързан с мотивите и с диспозитива на решението на апелативния състав, доколкото фактите по случая са непроменени (решение от 16 април 2018 г., „Форма на бензиностанция“, T-339/15—T-343/15, непубликувано, EU:T:2018:192, т. 31). От това следва, че в случая изводите и мотивите на обжалваното решение относно сходството на стоките и услугите, сходството на знаците и вероятността от объркване при липса на твърдяната репутация на по-ранните марки представляват окончателна позиция на този състав по тези аспекти на спора, която обвързва отдела по споровете, като последният трябва на този етап да разгледа въпроса за репутацията на основание член 8, параграф 1, буква б) и член 8, параграф 5 от Регламент № 207/2009. Следователно жалбоподателят трябва да може да оспори окончателните изводи на апелативния състав, без да се налага да изчаква да приключи производството пред отдела по споровете, за да подаде жалба срещу решението му пред същия апелативен състав и евентуално впоследствие и жалба пред Общия съд срещу новото решение. Ето защо предполагаем общ принцип на правото на Съюза, на който се позовава EUIPO и съгласно който подлежат на обжалване само решенията, които отразяват окончателното становище на администрацията, във всички случаи не може да обоснове недопустимостта на настоящата жалба.

46 От това следва, че първото възражение за недопустимост не може да бъде прието.

По възражението за недопустимост, основано на член 72, параграф 4 от Регламент 2017/1001

47 EUIPO и встъпилата страна поддържат, че жалбоподателят няма правен интерес от оспорването на обжалваното решение, тъй като с него в крайна сметка възражението му било уважено за всички посочени услуги, включително и за тези, които апелативният състав счел за различни, като обаче следва да се има предвид заключението на този състав, че вероятност от объркване все пак би могла да съществува, ако по-ранните марки са с репутация, което налага следователно отделът по споровете да разгледа този въпрос, за да постанови окончателно решение на основание член 8, параграф 1, буква б) и член 8, параграф 5 от Регламент № 207/2009. С оглед на това според EUIPO и встъпилата страна не би могло да се приеме, че с обжалваното решение не са били уважени исканията на жалбоподателя, така че отделна жалба

срещу обжалваното решение не е допустима по смисъла на член 72, параграф 4 от Регламент 2017/1001, съгласно който право да обжалва има всяка страна в производство пред апелативния състав, доколкото последният не е уважил исканията ѝ.

48 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдебната практика уважава исканията на една от страните решение на апелативен състав, с което са уважени исканията ѝ въз основа на някое от основанията за отказ на регистрация или за недействителност на марка, или като цяло са уважени само част от доводите ѝ, дори и останалите ѝ доводи и мотиви да не са били разгледани или да са били отхвърлени (вж. решение от 25 септември 2015 г., Copernicus-Trademarks/СХВП — Bolloré (BLUECO), T-684/13, EU:T:2015:699, т. 28 и цитираната съдебна практика).

49 Видно обаче от точка 110 от обжалваното решение, апелативният състав е отхвърлил жалбата, която жалбоподателят е подал при условията на евентуалност и с която се оспорва преценката в решението на отдела по споровете, че обхванатите от заявената марка услуги от клас 35 за „[р]еклама (включително онлайн), и по-специално обяви (за трети лица); посредничество при намиране на персонал и работни места във връзка с музиката или за любители на музиката“ са различни от услугите, обхванати от по-ранните марки. По-нататък, апелативният състав, от една страна, уважава жалбата на встъпилата страна в частта, в която се иска отмяна на решението на този отдел, и от друга страна, отхвърля подадената при условията на евентуалност жалба на жалбоподателя по въпроса за сходството на услугите. Следователно жалбоподателят е загубил делото пред този състав. Освен това следва да се припомни, че отменното от същия състав решение на посочения отдел частично уважава исканията на жалбоподателя, доколкото уважава възражението му срещу регистрацията на заявената марка за всички услуги от класове 41 и 45, както и за някои услуги от клас 35, а именно „услуги за търговия на дребно и на едро (включително онлайн) на стоки и услуги в областта на музиката“.

50 Налага се също изводът, че апелативният състав не е уважил исканията на жалбоподателя по някои въпроси.

51 На първо място, апелативният състав е отхвърлил доводите на жалбоподателя относно сходството на услугите, като е заключил, че някои обхванати от заявената марка услуги от класове 35 и 45 са различни от обхванатите от по-ранните марки услуги (вж. т. 14 и 15 по-горе).

52 На второ място, апелативният състав приема — отново обратно на поддържаното от жалбоподателя — че при всички услуги, които са счетени за идентични или сходни, степента на сходство между знаците е ниска, така че ако липсва репутация на по-ранните марки, не би могло да има вероятност от объркване (вж. т. 20 по-горе). При тези обстоятелства правото на жалбоподателя да оспори регистрацията на заявената марка зависи изцяло от репутацията на по-ранните марки, така че не може да се приеме, че обжалваното решение уважава исканията на жалбоподателя, още повече че тежестта за доказване на репутацията, която пада върху жалбоподателя, може да се окаже трудноизпълнима задача.

53 От това следва, че второто възражение за недопустимост не може да бъде прието.

54 Следователно всички повдигнати от EUIPO и встъпилата страна възражения за недопустимост трябва да се отхвърлят.

[…]

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Bauer Radio Ltd да заплати съдебните разноски.

Gervasoni Madise Frendo

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 23 септември 2020 година.

Подписи